UOHSX004SP1Q

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R87/2012/VZ-6482/2013/310/PSe Brno 12. dubna 2013

Ve správním řízení o rozkladu doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže navrhovatelem –

- společností **SaJ a.s.**, IČ 25643169, se sídlem Novodvorská 1010/14, 142 01 Praha 4,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S85/2012/VZ-4800/2012/540/IMa ze dne 21. 3. 2012 vydanému ve správním řízení o přezkoumání úkonů zadavatele –

- **České pošty, s.p.**, IČ 47114983, se sídlem Politických vězňů 909/4, 225 99 Praha,

učiněných v části 1 „Úklidové služby – region Střední Čechy“ a v části 2 „Úklidové služby – region Jižní Čechy“ veřejné zakázky „**Úklidové služby**“ zadávané v jednacím řízení s uveřejněním podle § 29 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, jehož oznámení bylo v Informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 14. 9. 2010 pod ev. č. 60050060, ve znění oprav ze dne 5. 10. 2010 a ze dne 7. 10. 2010, a v Ústředním věstníku Evropské unie dne 18. 9. 2010 pod ev. č. 2011/S 182-278366,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S85/2012/VZ-4800/2012/540/IMa ze dne 21. 3. 2012

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Dne 26. 1. 2012 obdržel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) návrh společnosti SaJ, a.s., IČ 25643169, se sídlem Novodvorská 1010/14, 142 01 Praha 4, (dále jen „**navrhovatel**“), na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele – České pošty, s.p., IČ 47114983, se sídlem Politických vězňů 909/4, 225 99 Praha (dále jen „**zadavatel**“), při zadávání nadlimitní veřejné zakázky „Úklidové služby“ zadávané v jednacím řízení s uveřejněním podle § 29 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)[1], jehož oznámení bylo v Informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 14. 9. 2010 pod ev. č. 60050060, ve znění oprav ze dne 5. 10. 2010 a ze dne 7. 10. 2010, a v Ústředním věstníku Evropské unie dne 18. 9. 2010 pod ev. č. 2011/S 182-278366, (dále jen „**veřejná zakázka**“).

2. Veřejná zakázka byla zadavatelem rozdělena na tyto části:
   - část 1 veřejné zakázky – Úklidové služby – region Střední Čechy (dále jen „**část 1**“)
   - část 2 veřejné zakázky – Úklidové služby – region Jižní Čechy (dále jen „**část 2**“)
   - část 3 veřejné zakázky – Úklidové služby – region Západní Čechy (dále jen „**část 3**“)
   - část 4 veřejné zakázky – Úklidové služby – region Severní Čechy (dále jen „**část 4**“)
   - část 5 veřejné zakázky – Úklidové služby – region Východní Čechy (dále jen „**část 5**“)
   - část 6 veřejné zakázky – Úklidové služby – region Jižní Morava (dále jen „**část 6**“)
   - část 7 veřejné zakázky – Úklidové služby – region Severní Morava (dále jen „**část 7**“)
   - část 8 veřejné zakázky – Úklidové služby – region Praha (dále jen „**část 8**“).

3. V oznámení zadávacího řízení zadavatel stanovil, že předpokládá uzavření rámcové smlouvy se třemi uchazeči v každé části veřejné zakázky na období 48 měsíců. Lhůtu pro podání žádostí o účast stanovil zadavatel zájemcům do 22. 10. 2010.

4. V bodě 5 kvalifikační dokumentace veřejné zakázky zadavatel stanovil, že počet zájemců vyzvaných k podání nabídky nebude omezovat. Výzvou k podání nabídky měli být osloveni všichni zájemci, kteří splnili kvalifikační předpoklady stanovené zadavatelem.

---

1 Pozn.: Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ust. § 26 zákona v návaznosti na ust. § 158 odst. 1 a 2 zákona.

5. V bodě 2.5. zadávací dokumentace veřejné zakázky zadavatel stanovil požadavek na způsob zpracování nabídkové ceny na základě tabulky pro kalkulaci nabídkové ceny, která tvoří přílohu smlouvy č. 3 a, b, c, d, e, f, g, h. Přílohu návrhu rámcové smlouvy č. 3 a, b, c, d, e, f, g, h tvořily jednotlivé tabulky pro kalkulaci nabídkové ceny v jednotlivých částech veřejné zakázky, v nichž jednotliví dodavatelé mínili podat svou nabídku. Jednotlivé tabulky pro kalkulaci nabídkové ceny v jednotlivých částech veřejné zakázky obsahovaly specifikace objektů v jednotlivých regionech, v nichž byly úklidové služby poptávány, a příslušely v abecedním pořadí k číselnému pořadí jednotlivých částí veřejné zakázky.

6. V bodě 6.1. zadávací dokumentace veřejné zakázky zadavatel stanovil jako základní hodnotící kritérium pro zadání veřejné zakázky ekonomickou výhodnost nabídky. Dílčí hodnotící kritéria ekonomické výhodnosti byla stanovena následovně:

   - Nabídková cena bez DPH (váha 85 %),
   - Sankce za neprovedení služeb ve sjednaném rozsahu a kvalitě (váha 10 %),
   - Sankce za neprovedení služeb ve sjednaných četnostech (váha 5 %).

7. V bodě 8.4. zadávací dokumentace veřejné zakázky zadavatel stanovil způsob omezení počtu uchazečů tak, že si vyhrazuje právo jednat pouze s uchazeči, jež se po předběžném hodnocení nabídek umístili v rámci každé části veřejné zakázky na 1. – 8. místě v pořadí uchazečů.

8. Z protokolu o posouzení a předběžném hodnocení nabídek v části 1 veřejné zakázky ze dne 12. 9. 2011 vyplývá, že se navrhovatel umístil jako čtvrtý v pořadí uchazečů, a tudíž byl pozván k jednání o nabídkách v této části veřejné zakázky. Z protokolu o konečném výsledku hodnocení v části 1 veřejné zakázky ze dne 30. 11. 2011 dále vyplývá, že se navrhovatel po závěrečné fázi jednání o nabídkách umístil jako sedmý v pořadí uchazečů, proto s ním nebyla rámcová smlouva na předmět plnění v části 1 veřejné zakázky uzavřena.

9. Z protokolu o posouzení a předběžném hodnocení nabídek v části 2 veřejné zakázky ze dne 5. 10. 2011 vyplývá, že se navrhovatel umístil jako osmý v pořadí uchazečů, a tudíž byl pozván k jednání o nabídkách v této části veřejné zakázky. Z protokolu o konečném výsledku hodnocení v části 2 veřejné zakázky ze dne 30. 11. 2011 dále vyplývá, že se navrhovatel po závěrečné fázi jednání o nabídkách umístil jako osmý v pořadí uchazečů, proto s ním nebyla rámcová smlouva na předmět plnění v části 2 veřejné zakázky uzavřena.

10. Proti postupu zadavatele v částech 1 a 2 veřejné zakázky podal navrhovatel námitky, které byly zadavateli doručeny dne 6. 1. 2012. Zadavatel námitkám podaným v částech 1 a 2 veřejné zakázky samostatnými rozhodnutími ze dne 16. 1. 2012 nevyhověl.

11. Mezitím Úřad zahájil na návrh navrhovatele další správní řízení vedené pod sp. zn. S564/2011/VZ, a sice ve věci přezkumu úkonů zadavatele v částech 3 až 8 veřejné zakázky (dále jen „**správní řízení o částech 3 až 8**“). Úřad v rámci správního řízení o částech 3 až 8 vyzval navrhovatele k provedení úkonu – doplnění návrhu o doklad o složení kauce ve vztahu k částem 3 až 8 veřejné zakázky.

12. V rámci správního řízení o částech 3 až 8 Úřad dne 10. 1. 2012 obdržel podání navrhovatele ze dne 9. 1. 2012 (dále jen „**oznámení o složení kauce**“). Oznámením o složení kauce navrhovatel Úřadu oznámil, že ačkoli zcela nesouhlasí s oprávněností požadavku na úhradu kauce ve výši, přesto z důvodu procesní opatrnosti na účet úřadu složil jako kauci částku

celkem 288 436 Kč. Navrhovatel v oznámení o složení kauce dále výslovně uvedl, že pokud Úřad uložil složení kauce v procentuální výši z částek uvedených v usnesení č. j. ÚOHS-S564/2011/VZ-68/2012/540/IMa ze dne 2. 1. 2012 a pro řízení týkající se každé jednotlivé části veřejné zakázky, pak byla tato kauce složena pro řízení týkající se části 3 a části 8 veřejné zakázky.

13. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nepovažoval jednotlivá rozhodnutí zadavatele o námitkách v částech 1 a 2 veřejné zakázky za učiněné v souladu se zákonem, doručil Úřadu dne 26. 1. 2012 podání (dále jen „**rozšíření návrhu**“), jímž rozšířil dříve podaný návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele učiněných v části 3, části 4, části 5, části 6, části 7 a v části 8 veřejné zakázky (dále jen „**návrh**“).

14. V rozšíření návrhu navrhovatel namítá, že výběr nejvhodnějších nabídek proběhl na základě podmínek, které byly v průběhu zadávacího řízení měněny nepřípustnou formou. Nabídky jednotlivých uchazečů, které vedly k výběru nejvhodnějších nabídek, totiž byly zadavatelem vyhodnocovány podle jeho požadavků stanovených nikoliv přímo v samotné zadávací dokumentaci, ale v dodatečných informacích k zadávacím podmínkám ve smyslu ustanovení § 49 zákona. Přitom dle navrhovatele není možné v průběhu zadávacího řízení formou dodatečných informací měnit podmínky, které přímo ovlivňují výběr nejvhodnější nabídky.

15. Dále v rozšíření návrhu navrhovatel namítá, že zadavatel omezil počet uchazečů protiprávně, když jako kritérium pro omezení počtu uchazečů byla použita nabídková cena, která však ani v té chvíli nemohla být odpovídajícím způsobem stanovena, neboť soupis objektů, ve kterých měly probíhat úklidové práce, byl pro účel podání nabídek stanoven pouze orientačně a nikoliv jako výčet konečný. Nabídkové ceny tedy nemohly být v žádném případě relevantním ukazatelem výhodnosti nabídek, neboť v tu dobu nebyl znám ani rozsah úklidových prací. K určení výhodnosti nabídek by však přitom nemohly být použity ani jednotkové ceny uvedené v nabídkách, neboť ty se mohly lišit pro jednotlivé objekty, ve vztahu k nimž měly být úklidové práce pro účely podání nabídek oceněny.

16. Výše uvedený postup zadavatele byl podle navrhovatele zcela v rozporu se zákonem, a to zejména s povinností dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Navrhovatel byl toho názoru, že zadavatel využil zdánlivě formálně správný postup výhradně za účelem omezení počtu uchazečů, se kterými měl zájem jednat o nabídkových cenách.

17. Dále navrhovatel uvedl, že trvá na svém právním názoru, že kauce spojená s podáním návrhu byla složena v adekvátní výši, a odkazuje tímto ohledně kauce na svůj rozklad k předsedovi Úřadu ze dne 10. 1. 2012 (dále jen „**rozklad sp. zn. R9/2012/VZ**“), který směřoval proti výrokům 1. až 3. usnesení č. j. ÚOHS-S564/2011/VZ-68/2012/540/IMa ze dne 2. 1. 2012 v rámci správního řízení o částech 3 až 8 a na své vyjádření k oznámení nových skutečností v rámci správního řízení o částech 3 až 8 ze dne 18. 1. 2012 (dále jen „**vyjádření**“).

18. Navrhovatel navrhoval, aby byl zrušen také výběr nejvhodnějších nabídek v částech 1 a 2 veřejné zakázky, aby byly podmínky podávání nabídek a jejich hodnocení dány do souladu s právními předpisy a aby byl i v částech 1 a 2 veřejné zakázky opakován proces podávání a hodnocení nabídek a jednání o jeho nabídkách. Rozšíření návrhu navrhuje jakožto eventuální petit, aby bylo celé zadávací řízení ohledně veřejné zakázky zrušeno.

19. Ve vyjádření navrhovatel po věcné stránce uvedl, že zcela nesouhlasí se závěry Úřadu týkajícími se požadované kauce a že navrhovatel podal proti usnesení č. j. ÚOHS-S564/2011/VZ-68/2012/540/IMa ze dne 2. 1. 2012 rozklad. Ve vyjádření dále navrhovatel zopakoval, že částku celkem 288 436 Kč složil jako kauci na účet Úřadu pouze z důvodu procesní opatrnosti. Navrhovatel podle svého tvrzení provedl určení využití finančních prostředků k úhradě kauce pro řízení toliko ohledně části 3 a části 8 veřejné zakázky pouze pro případ, že by jím podanému rozkladu nebylo vyhověno a Úřad trval na svých závěrech usnesení č. j. ÚOHS-S564/2011/VZ-68/2012/540/IMa ze dne 2. 1. 2012. Navrhovatel dále uvedl, že neučinil žádné částečné zpětvzetí návrhu a že řízení i nadále pokračuje v celém rozsahu dle jeho návrhu. Co se týče nesprávnosti závěrů Úřadu ohledně kauce, navrhovatel se odkázal na jeho argumentaci v rozkladu sp. zn. R9/2012/VZ.

20. Dne 8. 2. 2012 vyzval Úřad usnesením č. j. ÚOHS-S85/2012/VZ-2654/2012/540/IMa ze dne 7. 2. 2012 navrhovatele k provedení úkonu – doplnění návrhu o doklad o složení kauce ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky (dále jen „**usnesení k provedení úkonu**“). Výrokem 3. usnesení k provedení úkonu určil Úřad navrhovateli podle § 39 odst. 1 správního řádu v návaznosti na § 117a písm. b) zákona lhůtu pět dnů ode dne doručení usnesení k provedení úkonu – doplnění návrhu o doklad o složení kauce na účet Úřadu zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 16010-24825621/0710. Proti výrokům 1. až 3. usnesení k provedení úkonu podal navrhovatel v zákonné lhůtě rozklad sp. zn. R32/2012/VZ.

21. Dne 30. 3. 2012 bylo vydáno rozhodnutí o rozkladu č. j. ÚOHS-R32/2012/VZ-5758/2012/310/PSe ze dne 26. 3. 2012, jímž byly výroky 1. až 3. usnesení k provedení úkonu potvrzeny jako správné a zákonné a rozklad sp. zn. R32/2012/VZ byl z tohoto důvodu zamítnut. Toto rozhodnutí o rozkladu se vztahovalo k vedení řízení ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky.

22. Dne 31. 5. 2012 bylo vydáno po věcné stránce související rozhodnutí o rozkladu č. j. ÚOHS-R9/2012/VZ-9001/2012/310/IPs ze dne 30. 5. 2012, jímž byly potvrzeny výroky 1. až 3. usnesení ÚOHS-S564/2011/VZ-68/2012/540/IMa ze dne 2. 1. 2012 jako správné a zákonné a rozklad sp. zn. R9/2012/VZ byl z tohoto důvodu rovněž zamítnut. Rozhodnutí o rozkladu sp. zn. R9/2012/VZ se vztahovalo k vedení řízení ve vztahu k částem 3 až 8 veřejné zakázky.

II. Napadené rozhodnutí

23. Dne 21. 3. 2012 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S85/2012/VZ-4800/2012/540/IMa (dále jen „**napadené rozhodnutí**“). Výrokem napadeného rozhodnutí Úřad rozhodnul, že se správní řízení v části 1 a v části 2 veřejné zakázky, podle § 117a písm. b) zákona zastavuje, neboť navrhovatel nesložil s podáním návrhu kauci ve výši podle § 115 odst. 1 zákona a nesložil ji ani v dodatečné lhůtě stanovené Úřadem.

24. Výrok napadeného rozhodnutí Úřad opřel o zjištění, že navrhovatel s podáním návrhu ani později nedoložil doklad o složení kauce na účet Úřadu ve výši podle § 115 odst. 1 zákona jakožto předpoklad vedení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele podle § 113 a násl. zákona učiněných v části 1 v části 2 veřejné zakázky.

III. Námitky rozkladu

25. Proti napadenému rozhodnutí podal navrhovatel rozklad, který Úřad obdržel dne 4. 4. 2012. Navrhovatel v rozkladu v prvé řadě uvádí námitku, že v částech 1 a 2 veřejné zakázky nemělo být správní řízení zastaveno, neboť k tomuto postupu nebyl dán právní důvod, když kauci ve smyslu § 115 zákona složil na účet Úřadu v zákonné výši.

26. Navrhovatel k tomu dále namítá, že s podáními navrhovatele byla na účet Úřadu složena kauce o celkové výši 288 436 Kč, kterou přitom navrhovatel složil z důvodu své právní opatrnosti, když Úřad nesprávně rozhodnul v tom smyslu, že by kauce měla být složena samostatně pro řízení ohledně každé jednotlivé části veřejné zakázky a nadto ještě v procentuální výši z nabídkových cen, nikoli tedy v paušální výši 100 000 Kč.

27. Navrhovatel dále namítá, že složenou kauci je třeba považovat za kauci ve smyslu § 115 zákona pro všechny části veřejné zakázky. Navrhovatel nesouhlasí s názorem Úřadu na výši požadované kauce v tom ohledu, že by mělo být dle zákona nutné skládat kauci samostatně za řízení o každé jednotlivé části veřejné zakázky v případě, kdy byla veřejná zakázka rozdělena na části za tím účelem, aby bylo dodavatelům znemožněno iniciovat řízení o přezkoumání úkonů zadavatele v zadávacím řízení.

28. V další části rozkladu navrhovatel namítá, že ačkoli § 98 zákona umožňuje rozdělení veřejné zakázky na části, připouští-li to povaha předmětu veřejné zakázky. Navrhovatel namítá, že povahou předmětu veřejné zakázky se v souladu se zásadami ovládajícími zadávací řízení a s ohledem na jeho účelnost myslí například rozdělení zadávacího řízení na jednotlivé části, když předmětem každé jednotlivé části veřejné zakázky má být plnění, které je technologicky, odborně či jinak značně odlišné od částí ostatních. V posuzovaném případě však podle názoru navrhovatele o popisovaný případ evidentně nejde.

29. Navrhovatel namítá, že kauce nemůže být nástrojem, který by byl nepřímo využíván zadavateli k bránění možnosti uchazečů domáhat se přezkoumání úkonů zadavatelů v zadávacím řízení u Úřadu. Pokud by samotné rozdělení veřejné zakázky na části mělo znamenat zmnožení kauce podle zadavatelem určených jednotlivých částí, pak by postup Úřadu znamenal posvěcení postupu zadavatelů, kdy by tito mohli veřejné zakázky účelově rozdělovat jen proto, aby v případě protiprávních postupů zadavatelů byly vyžadovány kauce ve vyšších hodnotách, než bylo záměrem zákona. Účelovým rozdělováním veřejných zakázek na části by tak byla znemožněna účinná obrana proti protiprávním postupům zadavatelů. Navrhovatel v této souvislosti dále namítá, že uvedené platí i tehdy, pokud nedojde k aplikaci ustanovení o maximální výši kauce 2 000 000 Kč, tím znatelnější účinek bude mít rozdělení veřejné zakázky na navýšení požadované kauce.

30. Podle navrhovatele by tak v důsledku právní výklad Úřadu zastávaný v napadeném rozhodnutí způsobil, že by bylo uchazečům neodůvodněně a nad rámec zákona bráněno v možnosti přezkumu postupu zadavatelů správním orgánem, čímž by jim bylo upíráno právo na spravedlivý proces, které je zaručeno i samotným ústavním pořádkem České republiky. Navrhovatel dodává, že je obecnou právní zásadou, že zákonné i podzákonné právní předpisy je nutné vždy vykládat ústavně konformním způsobem. V rámci výkladu Úřadu však byla zásada ústavně konformního výkladu evidentně porušena a vydáním napadeného rozhodnutí tak bylo navrhovateli odepřeno jeho právo na spravedlivý proces.

31. V další části rozkladu navrhovatel namítá, že zadávací řízení proběhlo tak, že nebylo možné určit konkrétní a objektivní nabídkovou cenu uchazečů, když výčet objektů, které zadavatel určil k ocenění v nich plánovaných úklidových prací, nebyl stanoven konečně a závazně. Jediným objektivním a neměnným ukazatelem nabídkových cen proto byly ceny jednotkové, a z toho důvodu měla být hrazena kauce ve výši 100 000 Kč.

32. Navrhovatel trvá na tom, že kauce neměla být požadována v procentuální výši z údajných nabídkových cen navrhovatele resp. absolutního součtu ocenění úklidových prací v orientačně stanovených nemovitostech. Nabídky uchazečů podle názoru navrhovatele obsahovaly neměnné a objektivně posouditelné nabídkové ceny toliko co se týče jednotkových cen úklidových prací. Z nabídek uchazečů tedy nebylo možné jakkoliv dovodit, jaká bude absolutní cena všech úklidových prací v nemovitostech, ve kterých budou úklidové práce nakonec skutečně prováděny.

33. Navrhovatel v podaném rozkladu namítá, že právní názor Úřadu ve svém důsledku zcela odporuje požadavku na dodržení zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, když následkem jeho uplatňování v praxi by došlo k tomu, že by zadavatelům byl z pozice státního kontrolního orgánu posvěcen postup, aby při obdobných zadávacích řízeních stanovovali předmět veřejných zakázek vždy pouze orientačně, čímž by bylo znemožněno objektivní posouzení skutečných nabídkových cen a znemožněna soutěž uchazečů o veřejnou zakázku na základě absolutních a neměnných částek, které pak budou v rámci realizace veřejných zakázek skutečně vyplaceny.

34. Další námitkou rozkladu navrhovatel namítá, že výrok napadeného rozhodnutí je nesprávný také z toho důvodu, že zastavení správního řízení podle § 117a písm. b) zákona je možné pouze za předpokladu nesložení kauce navrhovatelem ani v dodatečné lhůtě stanovené Úřadem. Navrhovateli byla usnesením ze dne 7. 2. 2012 pouze stanovena lhůta k provedení úkonu – doplnění návrhu o doklad o složení kauce, nikoliv ke složení kauce.

35. Usnesení ze dne 7. 2. 2012 považuje navrhovatel za zmatečné, když v něm ani není uvedeno, zda je dle názoru Úřadu nutné skládat kauci ve výši 100 000 Kč za řízení o každé jednotlivé části veřejné zakázky, či zda by měla být kauce složena v procentuální výši z částek, které měly být nabídkovými cenami navrhovatele. Požadavek Úřadu tedy nebyl specifikován tak, aby bylo možné určit, jakou částku by měl navrhovatel složit na bankovní účet Úřadu, a navrhovatel se tak může pouze domnívat, že Úřad požadoval složení kauce ve výši 1 % z nabídkových cen navrhovatele v každé jednotlivé části veřejné zakázky.

36. Navrhovatel namítá, že nabídkové ceny nebyly nabídkovými cenami ve smyslu zákona, když nebylo možné z těchto částek určit, jaká bude celková cena skutečně realizované veřejné zakázky. Navrhovatel tak považuje právní názor Úřadu za nesprávný a namítá, že by za řízení ohledně všech částí veřejné zakázky měla být požadována kauce toliko jednou, a to ve výši 100 000 Kč. Z těchto důvodů podle navrhovatele není možné, aby bylo řízení ohledně částí 1 a 2 veřejné zakázky zastaveno.

37. V závěru rozkladu navrhovatel namítá, že napadené rozhodnutí nemělo být vydáno, dokud nebylo rozhodnuto o rozkladu proti usnesení ze dne 7. 2. 2012. Usnesení totiž řeší otázky pro řízení zcela zásadní, a výsledek rozhodnutí o rozkladu je tedy stěžejní k vedení řízení o návrhu.

Závěr rozkladu

38. S ohledem na výše uvedené navrhovatel navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

Vyjádření zadavatele k rozkladu

39. Dopisem ze dne 9. 7. 2012 se k námitkám uvedeným v rozkladu navrhovatele vyjádřil zadavatel. K námitce tykající se rozdělení veřejné zakázky na části zadavatel vyjádřil svůj názor, že veřejná zakázka byla rozdělena na části důvodně a v souladu se zákonem. S odkazem na odbornou literaturu uvedl, že předpokladem rozdělení veřejné zakázky na části je skutečnost, aby toto rozdělení umožňovala povaha předmětu veřejné zakázky. Zadavatel dále citoval, že tomu tak bude například v případě, kdy má být předmětem zakázky poskytnutí shodného plnění pro různé provozovny zadavatele (regionální dělení na části).

40. K námitce rozkladu týkající se nemožnosti stanovit nabídkovou cenu se zadavatel vyjádřil tak, že způsob vymezení nabídkové ceny jakož i soupis objektů pro účely podání nabídek byl v zadávací dokumentaci k veřejné zakázce stanoven jasně, jednoznačně a pro všechny uchazeče shodně. Uchazečům byla uložena povinnost vyplnit přílohy zadávací dokumentace ve formě tabulek tak, aby nabídková cena obsahovala veškeré náklady dodavatele nezbytné pro řádnou a včasnou realizaci předmětu veřejné zakázky. Tabulky pro kalkulaci nabídkové ceny přitom obsahovaly úplný výčet objektů, ve vztahu k nimž měli uchazeči své cenové nabídky uvést.

41. Ve vztahu k existenci nabídkové ceny se zadavatel v reakci na podaný rozklad navrhovatele blíže vyjádřil, že z obsahu nabídek navrhovatele do jednotlivých částí veřejné zakázky vyplývá, že navrhovatel ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky nabídkovou cenu stanovil. Přitom zadavatel s odkazem na odbornou literaturu uvedl, že nemožnost stanovení nabídkové ceny může být spojena toliko s případy, kdy nabídka ještě nebyla podána, popř. nabídka podána byla, ale návrh na přezkoumání úkonů zadavatele podal dodavatel, který nabídku ještě neučinil. Zadavatel dále dovodil, že pokud navrhovatel nabídkovou cenu v nabídce určil, je nepochybné, že nabídkovou cenu bylo možno stanovit. Z takto stanovené nabídkové ceny bylo dle zadavatele nutno vycházet rovněž při výpočtu kauce.

42. K námitce týkající se stanovení výše kauce při rozdělení veřejné zakázky na části a se zadavatel vyjádřil tak, že nelze souhlasit s názorem navrhovatele, že ve vztahu k řízení o veřejné zakázce v rozsahu veškerých jejích částí 1 až 8 by měla být složena kauce toliko ve výši 100 000 Kč, a že by tedy byl splněn požadavek na složení kauce ve vztahu k části 1 a 2 veřejné zakázky. Zadavatel s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 62 Af 57/2010 zdůraznil svůj názor, že navrhovatel nesložil s podáním návrhu na účet Úřadu kauci v zákonné výši. Zadavatel dále s odkazem na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 62 Ca 11/2009 zdůraznil, že bylo povinností navrhovatele vypočíst výši kauce samostatně podle svých nabídkových cen a tuto uhradit na účet Úřadu. Úřad dle zadavatele nebyl povinen navrhovateli výši kauce sdělovat.

43. K námitce rozkladu upírání přezkumu postupu zadavatelů správním orgánem nad rámec zákona se zadavatel vyjádřil tak, že vzhledem ke skutečnosti, že celková požadovaná výše kauce v rozsahu veškerých částí veřejné zakázky svým rozsahem nedosahovala maximální možné výše 2 000 000 Kč, nebylo možné, aby byl navrhovatel jakkoliv krácen na svých právech podat návrh na přezkoumání úkonů zadavatele u Úřadu.

IV. Řízení o rozkladu

44. Úřad neshledal důvody pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí v rámci autoremedury podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu věc postoupil odvolacímu správnímu orgánu.

Stanovisko předsedy Úřadu

45. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k následujícímu závěru.

46. Úřad tím, že výrokem napadeného rozhodnutí podle § 117a písm. b) zákona zastavil správní řízení v části 1 a v části 2 veřejné zakázky, neboť navrhovatel nesložil s podáním návrhu kauci ve výši podle § 115 odst. 1 zákona a nesložil ji ani v dodatečné lhůtě stanovené Úřadem, postupoval správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení nebo změně napadeného rozhodnutí.

K námitkám rozkladu

47. Navrhovatel uplatnil v rozkladu několik námitek. Z rozkladu navrhovatele je patrné, že se některé námitky v rozkladu navrhovatele na různých místech opakují a některé z námitek navrhovatele se míjejí s důvody, pro které Úřad napadené rozhodnutí vydal. Vypořádání všech námitek uvedených v rozkladu je proto provedeno v pořadí odpovídajícím podstatě věci.

K dovolenosti rozdělení veřejné zakázky na části

48. K námitce rozkladu, že v případě veřejné zakázky evidentně nejde o takovou povahou předmětu veřejné zakázky, která by připouštěla její rozdělení ve smyslu § 98 zákona, odkazuji v první řadě přímo na znění zákona. Podle § 98 odst. 1 zákona může zadavatel rozdělit veřejnou zakázku na části, připouští-li to povaha předmětu veřejné zakázky. Účelem dělení veřejné zakázky na části je v obecné rovině vyhnutí se skrytému diskriminačnímu jednání zadavatele stanovením příliš širokého předmětu plnění, resp. příliš širokých kvalifikačních předpokladů ve vztahu k předmětu plnění.

49. Krajský soud v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 62 Af 7/2010 ve vztahu k § 98 odst. 1 zákona totiž judikoval, že *„pokud by zadavatel předmět veřejné zakázky vymezil příliš široce, a v důsledku toho by se o zakázku mohli ucházet jen někteří dodavatelé, mohl by porušit jednu ze základních zásad zadávání veřejných zakázek zakotvených v § 6 zákona, a to zásadu diskriminace*“.

50. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 62 Af 56/2010 *„je pak zadavatel oprávněn rozhodnout, že celkový předmět veřejné zakázky spočívající v témže nebo obdobném plnění ze strany dodavatele bude plněn po částech, které budou*

uskutečňovány v jiné době, za jiných podmínek i odlišnými dodavateli. V této věci se pak uplatní možnost plnění jednotlivých částí různými dodavateli, přičemž některý z dodavatelů může mít zájem podat svou nabídku pouze v jedné části, a to té, která je mu místně nejbližší, zatímco jiný dodavatel může mít zájem na podání nabídek do více částí". Krajský soudu v Brně zde současně dovodil, že takovéto rozdělení nesmí mít vliv na možnost přezkumu postupu zadavatele před správním orgánem.

51. Zadavatelem poptávaný předmět plnění veřejné zakázky byl rozdělen podle regionů. Poptávané úklidové služby měly totiž být realizovány na různých místech v rámci celé České republiky. Právě rozdělením veřejné zakázky na části umožnil zadavatel účast širšímu okruhu dodavatelů, kteří se mínili účastnit hospodářské soutěže a případně realizovat předmět plnění veřejné zakázky jen ve vztahu k některým regionům, než by tomu bylo v případě jejího nerozdělení. Rozdělením veřejné zakázky na části se zadavatel zároveň vyhnul diskriminačnímu jednání vůči těm dodavatelům, kteří by nebyli schopni ani samotné účasti na transparentní, rovné a nediskriminační hospodářské soutěže o veřejnou zakázku z důvodu prostorově velmi široce vymezeného poptávaného předmětu plnění, a sice současně na různých místech v rámci celé České republiky. V případě této veřejné zakázky není možné mít za to, že by konkrétní rozdělení veřejné zakázky na části podle regionů, v nichž bylo zadavatelem požadováno plnění, bylo dělením, které by bylo v rozporu se zákonem, anebo které by mohlo mít vliv na možnost přezkumu postupu zadavatele před správním orgánem.

52. Vzhledem k výše uvedenému není možné přitakat námitce rozkladu, že povaha předmětu plnění veřejné zakázky neumožňovala její rozdělení na části. Rozdělení veřejné zakázky na části bylo jednáním zadavatele nejen dovoleným, ale v tomto případě i vhodným.

K existenci nabídkových cen navrhovatele

53. K námitce rozkladu, že nabídkové ceny nebyly nabídkovými cenami ve smyslu zákona, když nebylo možné z těchto částek určit, jaká bude celková cena skutečně realizované veřejné zakázky, uvádím následující.

54. Podle navrhovatele proběhlo zadávací řízení tak, že nebylo možné určit konkrétní a objektivní nabídkovou cenu uchazečů, když výčet objektů, které zadavatel určil k ocenění v nich plánovaných úklidových prací, nebyl stanoven konečně a závazně. Jediným objektivním a neměnným ukazatelem nabídkových cen proto byly ceny jednotkové.

55. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 62 Ca 11/2009, v obdobné věci, „*nemůže být přijatelný takový postup, aby nabídková cena byla vypočtena podle jedněch pravidel a kauce (vycházející podle § 115 odst. 1 zákona právě z nabídkové ceny) podle pravidel jiných*". Soud v této věci dále rozhodnul, že „*nabídkovou cenu žalobce bylo možné stanovit; kauce byla totiž splatná v době po podání nabídek obsahujících nabídkové ceny, tedy v době, když žalobce již svoji nabídkovou cenu znal. Nepřicházel proto v úvahu postup podle druhé věty § 115 odst. 1 zákona*". Tímto judikátem soud potvrdil, že z hlediska kauce je fakt existence či neexistence nabídkové ceny zásadní pro naplnění hypotézy § 115 odst. 1 zákona.

56. Pravidla pro výpočet nabídkové ceny stanovil zadavatel v bodě 2.5. zadávací dokumentace veřejné zakázky. Podle těchto pravidel byl navrhovatel povinen *„stanovit nabídkovou cenu za celý předmět každé části veřejné zakázky, na kterou podává nabídku“*. Zadavatel tamtéž stanovil, že stanovení nabídkové ceny mělo být provedeno *„na základě tabulky pro kalkulaci nabídkové ceny, která tvoří přílohu smlouvy č. 3 a, b, c, d, e, f, g, h“*. Dalším pravidlem, které tamtéž zadavatel stanovil, bylo, že *„nabídková cena bude uvedena na krycím listu nabídky“*. Stejně tak v bodě 6.1. zadávací dokumentace veřejné zakázky zadavatel stanovil jako dílčí hodnotící kritérium ekonomické výhodnosti *„nabídkovou cenu“* a v bodě 6.2. zadavatel stanovil, že *„dodavatel ve své nabídce navrhne nabídkovou cenu v souladu se zadávacími podmínkami“*.

57. Příloha č. 3 rámcové smlouvy tvořila cenovou kalkulaci úklidových služeb jednotlivých objektů ve vztahu k jejich podlahové ploše a bezprostředně sloužila ke stanovení součtu jednotkových cen za jeden rok poskytování předmětu plnění veřejné zakázky ve smyslu bodu 2.5. zadávací dokumentace veřejné zakázky. Takto vypočtené ceny v navrhovatelových nabídkách byly součástmi jím podepsaných návrhů smluv, jež byly nedílnou součástí podaných nabídek navrhovatele.

58. Z výše uvedeného je zřejmé, že nabídkové ceny navrhovatele v jednotlivých částech veřejné zakázky vypočtené podle pravidel stanovených zadavatelem v zadávací dokumentaci, existovaly již v okamžicích podání jeho nabídek jak v návrzích rámcových smluv v příslušných částech veřejné zakázky, tak v krycích listech navrhovatelových nabídek. Stejně tak to byly právě nabídkové ceny v příslušných částech veřejné zakázky, které následně byly zadavatelem hodnoceny, resp. s váhou 85 % porovnávány s nabídkami ostatních dodavatelů v rámci předběžného hodnocení.

59. Takto stanovené nabídkové ceny navrhovatele v jednotlivých částech veřejné zakázky byly určující i pro výpočet kauce ve vztahu k části návrhu proti postupu zadavatele v částech 1 a 2 veřejné zakázky.

60. Úřad ve světle výše uvedeného při vydávání napadeného rozhodnutí správně dovodil, že nabídkové ceny navrhovatele v částech 1 a 2 veřejné zakázky bylo možné ve smyslu § 115 odst. 1 zákona, při podání návrhu stanovit.

61. Dílčí námitka rozkladu, že nabídky obsahovaly neměnné a objektivně posouditelné nabídkové ceny toliko, co se týče jednotkových cen úklidových prací, je právě vzhledem k výše uvedenému způsobu konstrukce nabídkové ceny stanovenému zadavatelem z pohledu správnosti úvahy Úřadu o existenci nabídkových cen, resp. z pohledu způsobu stanovení výše kauce, irelevantní.

62. Na správnosti úvahy Úřadu ve vztahu k existenci nabídkových cen v částech 1 a 2 veřejné zakázky nic nemění ani výše namítaná možnost, že předmět veřejné zakázky může být v budoucnu realizován za odlišné ceny, ani dílčí námitka rozkladu, že z nabídek nebylo možné dovodit, jaká bude absolutní cena všech úklidových prací v nemovitostech, ve kterých budou úklidové práce nakonec skutečně prováděny. Existence nabídkových cen pro účely výpočtu kauce je totiž zásadně posuzována k okamžiku podání návrhu. Eventuální změny ceny předmětu plnění veřejné zakázky v budoucnosti nemají na existenci nabídkové ceny k okamžiku podání návrhu žádný vliv.

63. Podobně se námitka navrhovatele, že by zadavatelům byl z pozice státního kontrolního orgánu posvěcen postup, aby při obdobných zadávacích řízeních stanovovali předmět veřejných zakázek vždy pouze orientačně, čímž by bylo znemožněno objektivní posouzení skutečných nabídkových cen a znemožněna soutěž uchazečů o veřejnou zakázku na základě absolutních a neměnných částek, které pak budou v rámci realizace veřejných zakázek skutečně vyplaceny, míjí s důvody, pro které Úřad napadené rozhodnutí vydal. Předmětem rozhodování Úřadu v napadeném rozhodnutí nebylo meritorní posuzování správnosti postupu zadavatele, nýbrž posuzování předpokladů vedení správního řízení. Tato námitka rozkladu nijak na správnost či zákonnost napadeného rozhodnutí nedopadá.

64. Nelze se tedy ztotožnit s navrhovatelem namítanou nesprávností postupu Úřadu za situace, kdy navrhovatel před podáním návrhu již podal nabídky s nabídkovými cenami vypočítanými podle pravidel zadavatelem stanovenými v zadávací dokumentaci.

Ke způsobu určení kauce

65. Navrhovatel v rozkladu namítá, že kauce neměla být požadována v procentuální výši z údajných nabídkových cen navrhovatele resp. absolutního součtu ocenění úklidových prací v orientačně stanovených nemovitostech. Navrhovatel k tomu dále namítá, že by za řízení ohledně všech částí veřejné zakázky měla být požadována kauce toliko jednou, a to ve výši 100 000 Kč.

66. Zásadním pro vypořádání této námitky rozkladu je posouzení, zda byl navrhovatel ve smyslu § 115 odst. 1 zákona povinen složit na účet Úřadu mimo jiné kauci ve výši 1 % z nabídkových cen ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky (resp. ve vztahu ke každé z částí veřejné zakázky, vůči nimž navrhovatelův návrh směřoval), nebo ve výši 100 000 Kč pro všechny části veřejné zakázky, vůči nimž navrhovatelův návrh směřoval.

67. Podle § 115 odst. 1 zákona je s podáním návrhu navrhovatel povinen složit na účet Úřadu kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele, nejméně však ve výši 50 000 Kč, nejvýše ve výši 2 000 000 Kč. V případě, že není možné stanovit nabídkovou cenu navrhovatele, nebo že nabídková cena, která je předmětem hodnocení, je při zadávání rámcové smlouvy stanovena pouze jako cena za jednotku plnění nebo v případě návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy, je navrhovatel povinen složit 100 000 Kč.

68. Jak jsem podrobně vylíčil výše, nabídkové ceny navrhovatele mj. ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky již existovaly v době před podáním návrhu. Bylo je tedy možné ve smyslu § 115 odst. 1 věty první zákona v době podání návrhu stanovit. Hypotéza § 115 odst. 1 věty druhé zákona tak nemohla být naplněna a navrhovatel nemohl jednat podle její dispozice, tj. složit na účet Úřadu kauci toliko ve výši 100 000 Kč.

69. Závěr Úřadu, že při stanovení výše kauce ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky měl navrhovatel vycházet z nabídkových cen uvedených v jeho nabídkách v částech 1 a 2 veřejné zakázky a že z takto zjištěných cen byl navrhovatel povinen ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky složit na účet Úřadu kauci v procentuální výši, považuji za správný a zákonný.

K povinnosti složit kauci ve vztahu k částem 1 a 2

70. Navrhovatel v rozkladu namítá, že nesouhlasí s názorem Úřadu na výši požadované kauce v tom ohledu, že by mělo být dle zákona nutné skládat kauci samostatně za řízení o každé jednotlivé části veřejné zakázky v případě, kdy byla veřejná zakázka rozdělena na části.

71. Pro vypořádání této části námitky rozkladu odkazuji na § 98 odst. 4 zákona. Ten stanoví, že je-li veřejná zakázka rozdělena na části, vztahují se ustanovení zákona týkající se mj. práv a povinností dodavatele na každou jednotlivou část, nevyplývá-li z tohoto zákona jinak. Podle tohoto ustanovení zákona byl navrhovatel povinen mj. složit kauci ve vztahu ke každé z částí veřejné zakázky, vůči nimž navrhovatelův návrh směřoval. Ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky tak však navrhovatel neučinil.

72. Postup Úřadu při posuzování splnění povinnosti složit kauci mj. ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky (resp. při posuzování správnosti výše kauce uhrazené na účet Úřadu v době podání návrhu), je plně souladný se závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 62 Af 57/2010, který v obdobné věci rozhodnul, že při výpočtu kauce navrhovatel přednostně vychází z nabídkové ceny podle nabídky, kterou podal. Soud zde dále uvádí, že *„byla-li veřejná zakázka důvodně a v souladu se zákonem rozdělena na několik částí a byla-li nabídka navrhovatele podána ve vztahu k některé části veřejné zakázky, pak navrhovatel vychází z nabídkové ceny, která se vztahuje k příslušné části veřejné zakázky*“.

73. Ustanovení § 115 odst. 1 zákona váže povinnost složit kauci *„s podáním návrhu*“, a ustanovení § 98 odst. 4 zákona vztahuje povinnost složit kauci na každou jednotlivou část veřejné zakázky, je-li na části rozdělena. Zákon naopak nijak neváže povinnost složit kauci k okolnosti, kolik správních řízení Úřad na základě návrhu vede. Počet správních řízení vedených Úřadem ve věci a povinnost navrhovatele s podáním návrhu složit kauci mj. ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky jsou v tomto smyslu skutečnostmi vůči sobě do značné míry irelevantními. Každá z těchto skutečností je ovládána jinou právní regulací s jiným smyslem. Neplatí mezi nimi souvztažnost uvedená v navrhovatelově námitce a v postupu Úřadu nelze její aplikaci coby namítanou nezákonnost vysledovat.

74. Smyslem zákonem stanovené povinnosti s podáním návrhu složit kauci je omezit zahajování správních řízení o přezkoumání úkonů zadavatelů na základě účelových či šikanózních návrhů. Oproti tomu zákonná úprava vedení správních řízení v jednotlivých věcech s eventualitou jejich oddělenosti, či naopak spojování je odrazem obecných zásad vedení správního řízení zejména ve smyslu § 6 a § 8 správního řádu.

75. Podání návrhu a složení kauce ve vztahu k právě těm částem veřejné zakázky, při jejichž zadávání došlo k úkonům, jež mají být předmětem přezkumu ze strany Úřadu, je předpokladem vedení správního řízení. Kolik samostatných správních řízení ve věci zahájené na základě jednoho návrhu Úřad povede, je otázkou zejména konkrétního odrazu zásady procesní ekonomie v závislosti na konkrétních okolnostech případu. Je-li na základě jednoho návrhu Úřadem vedeno více správních řízení, je současně dán předpoklad vedení všech takových správních řízení jedním splněním povinnosti složit kauci (pochopitelně ve správné výši, resp. ve vztahu k dotčeným částem veřejné zakázky). Jinými slovy jde pak o jeden a tentýž předpoklad relevantní pro všechna řízení vedená na základě konkrétní věci vymezené návrhem. Jedním složením kauce ve správné výši je splněn předpoklad pro vedení blíže neurčitého počtu správních řízení, vždy však v intencích konkrétní věci návrhu.

76. Závěr Úřadu, že při složení kauce mj. ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky byl navrhovatel povinen složit kauci na účet Úřadu, a to mj. ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky, považuji za správný a zákonný.

K výpočtu výše kauce

77. K námitce rozkladu, že správní řízení v částech 1 a 2 veřejné zakázky nemělo být zastaveno z důvodu nesložení kauce navrhovatelem ve výši podle § 115 odst. 1 zákona, jelikož s jeho podáními byla na účet Úřadu složena kauce o celkové výši 288 436 Kč, kterou přitom složil z důvodu své právní opatrnosti, uvádím následující.

78. K postupu navrhovatele při výpočtu výše kauce se Krajský soud v Brně vyslovil již jednou citovaným rozsudkem v obdobné věci vedené pod sp. zn. 62 Af 57/2010. Soud zde stanovil způsob výkladu § 115 odst. 1 věty první zákona tak, že *„byla-li veřejná zakázka důvodně a v souladu se zákonem rozdělena na části a byla-li nabídka navrhovatele podána ve vztahu k některé části veřejné zakázky, pak navrhovatel vychází z nabídkové ceny, která se vztahuje k příslušné části veřejné zakázky. Podal-li navrhovatel nabídku ve vztahu k více částem veřejné zakázky, pak sečte jednotlivé nabídkové ceny týkající se jednotlivých částí veřejné zakázky, ve vztahu k nimž podal nabídku, a při výpočtu kauce (1%) vychází ze součtu takových nabídkových cen; vždy je přitom limitován rozmezím nejméně 50 000 Kč a nejvýše 2 000 000 Kč“*.

79. Navrhovatel podal nabídky ve vztahu ke všem částem veřejné zakázky, konkrétně ve vztahu k částem 1 až 8 veřejné zakázky. Navrhovatel podal návrh a rozšíření návrhu rovněž ve vztahu ke všem částem veřejné zakázky. Při výpočtu výše kauce byl tedy povinen postupovat tak, že měl sečíst jednotlivé nabídkové ceny v těch částech veřejné zakázky, ve vztahu k nimž podal návrh, a při výpočtu výše kauce měl z tohoto součtu vypočítat částku odpovídající jednomu procentu. Takto vypočtenou částku byl povinen s podáním, resp. s rozšířením, jeho návrhu složit, resp. ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky následně doplatit na účet Úřadu.

80. S podáním návrhu složil navrhovatel na účet Úřadu částku celkem 100 000 Kč. V dalším průběhu správního řízení o částech 3 až 8 složil navrhovatel na účet Úřadu další částku 188 436 Kč. Oznámením o složení kauce navrhovatel Úřadu mimo jiné oznámil, že tato kauce byla složena pro řízení týkající se části 3 a části 8 veřejné zakázky.

81. Z navrhovatelova oznámení o složení kauce a z faktu složení další částky 188 436 Kč na účet Úřadu, předložení dokladu o tomto složení a uvedení, ke kterým částem veřejné zakázky se složená kauce vztahuje, je zřejmé, že navrhovatel si byl vědom své povinnosti složit s návrhem kauci v celkové procentuální výši z nabídkových cen uvedených v usnesení č. j. ÚOHS-S564/2011/VZ-68/2012/540/IMa ze dne 2. 1. 2012 a to ve vztahu ke každé z částí veřejné zakázky, vůči nimž navrhovatelův návrh tehdy směřoval. Toto navrhovatelovo jednání podporuje závěr o správnosti postupu Úřadu také ve správním řízení ohledně části návrhu ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky i přes navrhovatelem proklamovaný názorový nesouhlas.

82. Pokud navrhovatel podáním ze dne 26. 1. 2012 rozšířil svůj návrh ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky, bylo zcela na místě, aby výše uvedeným způsobem dopočítal další část kauce, kterou byl povinen složit vzhledem k výše uvedenému (dalšímu, nově rozšířenému) rozsahu jeho povinnosti i ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky. Výše uvedená pozdější prvořadá námitka rozkladu se jeví jako účelová a nesouladná s dřívějším faktickým jednáním navrhovatele v průběhu správního řízení o částech 3 až 8. Závěr Úřadu o nesložení kauce navrhovatelem ve výši podle § 115 odst. 1 zákona, tak považuji za správný a zákonný.

83. Ve vztahu k výpočtu výše kauce je na tomto místě třeba dodat, že povinnost navrhovatele složit s podáním návrhu kauci je podle § 115 odst. 1 zákona limitována maximální částkou 2 000 000 Kč. Úřad při jeho postupu v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, sledoval ve smyslu výše uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 62 Af 57/2010 i to, zda celková výše kauce vypočtená ve vztahu ke všem částem veřejné zakázky, vůči nimž návrh navrhovatele směřoval, byla či nebyla omezena částkou 2 000 000 Kč.

84. Maximální hranice 2 000 000 Kč je dle § 115 odst. 1 zákona vázána k návrhu. Uplatnění stejného návrhu v několika různých částech veřejné zakázky obsah návrhu nijak nemění. Hranice 2 000 000 Kč tak platí jako maximální ve vztahu k obsahu návrhu, nikoli ve vztahu ke každé jednotlivé části veřejné zakázky, v níž je uplatněn, nebo snad ve vztahu k jednotlivému správnímu řízení vedenému ve věci.

85. Navrhovatel návrhem vedeným Úřadem pod sp. zn. S564/2011/VZ brojil proti rozhodnutí zadavatele o jeho vyloučení ze zadávacího řízení v části 6, 7 a 8 veřejné zakázky, rozšířením návrhu vedeným Úřadem pod sp. zn. S85/2012/VZ proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky v částech 1 a 2 veřejné zakázky, rozšířením návrhu vedeným Úřadem pod sp. zn. S179/2012/VZ proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky v části 3 veřejné zakázky a rozšířením návrhu vedeným Úřadem pod sp. zn. S240/2012/VZ proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky v částech 4 a 5 veřejné zakázky.

86. Takto postupně rozšiřovaným návrhem se navrhovatel ve vztahu ke všem částem veřejné zakázky domáhal, aby byla zrušena všechna rozhodnutí zadavatele, vůči nimž návrhem, resp. jeho rozšířeními brojil a dále aby byly zadávací podmínky dány do souladu se zákonem a aby byl opakován proces podávání a hodnocení nabídek a jednání o nabídkách. Jako eventuální petit navrhovatel ve vztahu ke všem částem veřejné zakázky vždy navrhnul, aby bylo celé zadávací řízení ohledně veřejné zakázky zrušeno. Návrh navrhovatele i jednotlivá rozšíření návrhu sice směřovala proti jednání zadavatele v různých částech veřejné zakázky, nota bene postupně, nicméně se stále jednalo o jeden návrh ve smyslu § 113 a násl. zákona.

87. Závěr Úřadu, že i eventuální omezení kauce částkou 2 000 000 Kč je třeba poměřovat k výši kauce vypočtené z nabídkových cen navrhovatele ve všech částech veřejné zakázky, vůči nimž navrhovatelův (rozšiřovaný) návrh směřoval, považuji za správný a zákonný.

K bránění v možnosti přezkumu nad rámec zákona

88. Co se týče námitky rozkladu, že pokud by samotné rozdělení veřejné zakázky na části mělo znamenat zmnožení kauce podle zadavatelem určených jednotlivých částí, pak by postup Úřadu znamenal posvěcení postupu zadavatelů, kdy by tito mohli veřejné zakázky účelově rozdělovat jen proto, aby v případě protiprávních postupů zadavatelů byly vyžadovány kauce ve vyšších hodnotách, než bylo záměrem zákona, konstatuji následující.

89. Navrhovatel k této námitce dále opakovaně namítá, že zmnožení kauce účelovým rozdělením veřejné zakázky na části nemůže být nástrojem, jímž by bylo znemožněno iniciovat řízení o přezkoumání úkonů zadavatele a který by tak byl nepřímo využíván zadavateli k bránění možnosti uchazečů domáhat se u Úřadu přezkoumání jejich úkonů v zadávacím řízení.

90. Zákon upravuje možnost obrany proti protiprávním úkonům zadavatelů mj. oprávněním podat Úřadu návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele podle § 113 a násl. zákona. Současně s tím zákon v § 98 odst. 4 stanoví, že je-li veřejná zakázka rozdělena na části, vztahují se ustanovení zákona týkající se mj. práv a povinností dodavatele na každou jednotlivou část. Z těchto dvou ustanovení zákona vyplývá, že navrhovatel je oprávněn podat návrh ve vztahu ke každé části veřejné zakázky je-li rozdělena. Jelikož zákon v § 114 odst. 3 stanoví, že součástí návrhu je mj. doklad o složení kauce podle § 115, je nepochybné, že povinnost opatřit návrh dokladem o složení kauce platí i v případech návrhů ve vztahu k jednotlivým částem rozdělené veřejné zakázky. Vzhledem k výše uvedenému není možné dovodit záměr zákona odpovídající navrhovatelově argumentaci vyjádřené v této námitce rozkladu.

91. Je zřejmé, že navrhovatelova argumentace vyvěrá z přesvědčení o možnosti zadavatele ovlivnit celkovou výši kauce rozdělením zakázky nad zákonem předpokládanou výši. V tomto směru zdůrazňuji, že je to přímo normativní text zákona, který současně stanoví několik povinností vázaných k právu podat Úřadu návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Z kombinace těchto povinností, které pak zákon vždy přímo svým normativním textem stanoví, vyplývá konkrétní výše kauce jakožto zákonem předpokládaná.

K eventuálnímu navýšení kauce

92. K dílčí námitce rozkladu, že znemožnění účinné obrany proti protiprávním postupům zadavatelů v důsledku rozdělení veřejné zakázky na části, platí i tehdy, pokud nedojde k aplikaci ustanovení o maximální výši kauce 2 000 000 Kč a že právě tehdy bude mít rozdělení veřejné zakázky na navýšení požadované kauce tím znatelnější účinek, uvádím následující.

93. Zákon váže povinnost opatřit návrh dokladem o složení kauce podle § 115 zákona bez ohledu na rozdělení či nerozdělení veřejné zakázky. Podle § 115 odst. 1 zákona je navrhovatel povinen s podáním návrhu složit na účet Úřadu kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele za celou dobu plnění veřejné zakázky, nejméně však ve výši 50 000 Kč, nejvýše ve výši 2 000 000 Kč.

94. Ze samotné povahy této definice výpočtu výše kauce pojmově nemůže v důsledku rozdělení veřejné zakázky na části docházet k navyšování kauce. Celková výše procentuálního podílu z výší nabídkových cen v jednotlivých částech veřejné zakázky se až na výjimky vždy rovná celkové výši procentuálního podílu z nabídkové ceny veřejné zakázky, pokud by na části dělena nebyla.

95. K dílčí námitce rozkladu, že rozdělení zakázky na části způsobí navýšení kauce, podotýkám, že navýšení celkové výše kauce je teoreticky pojmově možné toliko v případě, kdy by kauce vypočtená z nabídkové ceny v některé části veřejné zakázky (eventuálně i jako součet kauce za více částí) nedosahovala částky 50 000 Kč. Pak by eventuálně mohlo docházet k navýšení celkové výše kauce. Celková výše kauce by pak eventuálně narůstala o rozdíl mezi výší procentního podílu z nabídkové ceny v konkrétní části veřejné zakázky a částkou 50 000 Kč ve smyslu § 115 odst. 1 zákona.

96. Způsob výpočtu kauce ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Brně v obdobné věci vedené pod sp. zn. 62 Af 57/2010 však opět pojmově vylučuje takové eventuální navyšování kauce o rozdíl mezi výší procentního podílu z nabídkové ceny v konkrétní části veřejné zakázky a částkou 50 000 Kč, které by nastávalo současně ve vztahu ke každé jednotlivé části veřejné zakázky. Výše kauce by tak mohla být eventuálně navýšena toliko jednou, a to až následně po sečtení všech nabídkových cen navrhovatele a vypočtení procentuální částky.

97. Nicméně i v takovém případě by se jednalo o zcela legální způsob výpočtu kauce, který je v souladu s normativním textem zákona. V šetřeném případě však tento eventuální způsob stanovení konkrétní výše kauce uplatněn nebyl a kauce vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky měla dosahovat jednoprocentního podílu ze součtu nabídkových cen navrhovatele v částech 1 a 2 veřejné zakázky.

K ústavní konformitě výkladu zákona a k právu na spravedlivý proces

98. K námitce rozkladu, že právní výklad Úřadu zastávaný v napadeném rozhodnutí by způsobil neodůvodněnou a nezákonnou zábranu v možnosti přezkumu postupu zadavatelů správním orgánem a že by jim bylo upíráno právo na spravedlivý proces zaručené ústavním pořádkem České republiky a byla by tak porušena zásada ústavně konformního výkladu zákona, uvádím následující.

99. Navrhovatel k této námitce rozkladu dále dodává, že je obecnou právní zásadou, že zákonné i podzákonné právní předpisy je nutné vždy vykládat ústavně konformním způsobem. V rámci výkladu Úřadu však byla zásada ústavně konformního výkladu evidentně porušena a vydáním napadeného rozhodnutí bylo navrhovateli odepřeno právo na spravedlivý proces.

100. Podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „**LZPS**“) se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Podle čl. 36 odst. 4 LZPS upravuje podmínky a podrobnosti zákon. Jak je uvedeno výše, podmínky a podrobnosti práva podat Úřadu návrh na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele upravuje zákon o veřejných zakázkách. Stejně tak je zákonem upraven institut kauce, způsob stanovení její konkrétní výše, stejně jako předpoklady, za nichž má navrhovatel povinnost prokázat Úřadu její složení. Zákon současně výslovně upravuje i rozsah práv a povinností navrhovatele pro případ rozdělené veřejné zakázky na části.

101. Úřad v rámci této zákonné regulace nerozhoduje o právech a povinnostech navrhovatele, tj. neuplatňuje žádné správní uvážení, v rámci něhož by prováděl nějaký výklad zákona. Úřad v rámci zákonné regulace pouze sleduje, zda navrhovatel prokázal složení kauce ve výši podle § 115 odst. 1 věty první zákona.

102. Jak jsem popsal výše, rozdělení zakázky na části v případě, že byly nabídkové ceny dány, na celkovou výši kauce vliv nemá. I výše popsaná výjimka navýšení kauce však má bezprostřední oporu v normativním textu zákona a jí stanovenou kauci jakožto nejnižší možnou je třeba nutně považovat za kauci zákonem předpokládanou, tj. kauci ve správné výši.

103. Postup Úřadu v tomto správním řízení včetně závěrů, ke kterým v odůvodnění dospěl, považuji za zákonný a správný. Z pohledu čl. 36 a násl. LZPS považuji postup a závěry Úřadu za souladný s ústavním pořádkem České republiky odkazujícím na podmínky a podrobnosti zákona. Úřad se v tomto správním řízení při výkladu zákona nedopustil ani interpretace, která by nebyla souladná s ústavními zásadami.

K předpokladům zastavení správního řízení

104. Další námitkou rozkladu navrhovatel namítá nesprávnost výroku napadeného rozhodnutí z důvodu, že zastavení správního řízení podle § 117a písm. b) zákona je možné pouze za předpokladu nesložení kauce navrhovatelem ani v dodatečné lhůtě stanovené Úřadem. Navrhovateli byla usnesením k provedení úkonu ze dne 7. 2. 2012 pouze stanovena lhůta k provedení úkonu – doplnění návrhu o doklad o složení kauce, nikoliv ke složení kauce.

105. Úřad v průběhu správního řízení dospěl ke zjištění, že navrhovatel v době podání návrhu složil na účet Úřadu částku celkem 288 436 Kč. Oznámením o složení kauce navrhovatel Úřadu mimo jiné oznámil, že tato kauce byla složena pro řízení týkající se části 3 a části 8 veřejné zakázky.

106. Vzhledem k výše uvedenému zjištění a současně vzhledem k závěru Úřadu, že navrhovatel byl povinen s podáním návrhu složit kauci ve výši 1% z nabídkových cen mimo jiné ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky, vyzval Úřad navrhovatele výrokem 3. usnesení k provedení úkonu – k doplnění návrhu o doklad o složení kauce na účet Úřadu, a k provedení tohoto úkonu určil Úřad navrhovateli podle § 39 odst. 1 správního řádu v návaznosti na § 117a písm. b) zákona lhůtu pět dnů ode dne doručení.

107. Navrhovatel ve stanovené lhůtě ani nedoplnil náležitost (součást) návrhu ani nesložil kauci ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky ve správné výši, toliko proti usnesení k provedení úkonu podal rozklad. V něm proti uložené povinností brojil a odkázal Úřad na složení kauce ve výši 100 000 Kč na účet Úřadu s podáním návrhu ve vztahu k části 3, části 4, části 5, části 6, části 7 a k části 8 veřejné zakázky.

108. Zásadním pro posouzení této námitky je fakt, že navrhovateli lhůta ke složení kauce samotné poskytnuta byla a že byla z výše uvedené povahy věci vymezena dobou mezi doručením usnesením k provedení úkonu a koncem lhůty pro doplnění dokladu o jejím složení. Pokud Úřad navrhovateli usnesením k provedení úkonu stanovil toliko lhůtu k provedení úkonu – doplnění návrhu o doklad o složení kauce, ponechal na uvážení navrhovatele nejen, zda takový doklad doloží, či nikoli, ale zároveň i to, zda samotnou kauci ve výši podle § 115 složí, či nesloží.

109. Tento postup Úřadu ponechal navrhovateli větší míru dispozice s předmětem správního řízení, než pokud by Úřad navrhovateli stanovoval jak dodatečnou lhůtu k doplnění náležitostí návrhu podle § 117a písm. a) zákona, tak dodatečnou lhůtu ke složení kauce ve správné výši podle § 117a písm. b) zákona. Nutným předpokladem existence dokladu o složení kauce je z povahy věci samozřejmě složení kauce samotné. Stanovením lhůty k provedení úkonu tak Úřad zároveň navrhovateli stanovil i lhůtu k samotnému složení kauce, neboť bez jejího složení se navrhovatel dokladu o jejím složení dobrat nemohl. Postup Úřadu byl v souladu se zákonem a nemohl být jakkoli k tíži právům navrhovatele.

110. Povinnost správní řízení zastavit plyne Úřadu v případě nedoplnění náležitosti návrhu nebo nesložení kauce ve stanovené lhůtě jak z § 117a písm. a) zákona, tak z § 117a písm. b) zákona. Jestliže Úřad zastavil správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele v částech 1 a 2 veřejné zakázky na základě zjištění stavu věci, že navrhovatel ve stanovené lhůtě ani nedoplnil součást návrhu ani nesložil kauci ve správné výši, byl k zastavení řízení ve smyslu námitky rozkladu „*oprávněn*“, resp. měl podle § 117a zákona takovou povinnost.

111. Když Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že jsou dány předpoklady pro zastavení řízení ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky, jelikož navrhovatel nesložil s podáním návrhu kauci ve výši podle § 115 odst. 1 zákona a navrhovatel kauci nesložil ani v dodatečné lhůtě stanovené Úřadem, postupoval správně a v souladu se zákonem.

K náležitostem usnesení k provedení úkonu

112. Usnesení k provedení úkonu považuje navrhovatel námitkou rozkladu za zmatečné, když v něm ani není uvedeno, zda je dle názoru Úřadu nutné skládat kauci ve výši 100 000 Kč za řízení o každé jednotlivé části veřejné zakázky, či zda by měla být kauce složena v procentuální výši z částek, které měly být nabídkovými cenami navrhovatele. Požadavek Úřadu dle námitky navrhovatele tedy nebyl specifikován tak, aby bylo možné určit, jakou částku by měl navrhovatel složit na bankovní účet Úřadu, a navrhovatel se tak může pouze domnívat, že Úřad požadoval složení kauce ve výši 1 % z nabídkových cen navrhovatele v každé jednotlivé části veřejné zakázky.

113. K této námitce rozkladu uvádím, že povinnost složit kauci ve správné výši s podáním návrhu, eventuálně v dodatečné lhůtě stanovené Úřadem, plyne navrhovateli přímo z § 115 odst. 1 zákona. Stejně tak přímo z § 114 odst. 3 zákona plyne, že doklad o složení kauce je součástí návrhu. K této námitce rozkladu dodávám, že podle rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 62 Ca 11/2009 si osoba, jíž povinnost složit kauci svědčí (tj. osoba, která podává návrh na přezkum úkonů zadavatele) výši kauce vypočítá sama podle své nabídkové ceny.

114. Výše uvedená námitka byla vypořádána v bodech 26 až 29 rozhodnutí o rozkladu proti usnesení k provedení úkonu, č. j. ÚOHS-R32/2012/VZ-5758/2012/310/PSe ze dne 26. 3. 2012. V nich je výše uvedená námitka mimo jiné vypořádána tak, že Úřad do povinnosti navrhovatele složit kauci v zákonem stanovené výši nezasahoval, ani mu svým postupem nijak neznemožnil její splnění, naopak mu stanovil dodatečnou lhůtu ke splnění této jeho zákonné povinnosti. V podrobnostech odkazuji při vypořádání této námitky na rozhodnutí č. j. ÚOHS-R32/2012/VZ-5758/2012/310/PSe ze dne 26. 3. 2012.

K nesprávnosti procesního postupu Úřadu

115. K dílčí námitce navrhovatele, že usnesení k provedení úkonu nenabylo právní moci před vydáním napadeného rozhodnutí, a proto nemělo být dle názoru navrhovatele vydáno ani napadené rozhodnutí, uvádím následující.

116. V závěru rozkladu navrhovatel namítá, že usnesení k provedení úkonu řeší otázky pro řízení zcela zásadní, a výsledek rozhodnutí o rozkladu proti tomuto usnesení je tedy stěžejní k vedení řízení o návrhu.

117. Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správní řád nijak neomezuje možnosti rozhodování odvolacího správního orgánu v řízení o rozkladu ve vazbě na vydání či na nabytí právní moci jiných rozhodnutí ve věci, a to ani ve vazbě na vydání meritorního rozhodnutí ve věci. Pokud odvolací správní orgán zruší či změní některé z úkonů upravujících vedení řízení, mohlo by to samozřejmě eventuálně mít i takový důsledek, že následně vydané, a třeba i pravomocné meritorní rozhodnutí ve věci, by mohlo přestat mít oporu ve zjištěném stavu věci či ve svém odůvodnění. V takovém případě by se meritorní rozhodnutí eventuálně stalo nabytím právní moci rozhodnutí o rozkladu proti úkonu upravujícímu vedení řízení nezákonným a byl by dán předpoklad jeho zrušení v přezkumném řízení z moci úřední podle § 94 a násl. správního řádu. V takovém případě by pak k provedení přezkumného řízení mohl dát podnět i navrhovatel, resp. kterýkoli účastník správního řízení. Z výše uvedeného je tedy patrné, že není a priori nesprávným postupem, pokud Úřad vydal meritorní rozhodnutí před nabytím právní moci úkonu upravujícího vedení řízení.

118. Z hlediska správnosti zvoleného procesního postupu Úřadu dlužno podotknout, že výše uvedená eventualita přezkumného řízení v tomto správním řízení nenastala, jelikož výroky 1. až 3. usnesení k provedení úkonu byly rozhodnutím o rozkladu č. j. ÚOHS-R32/2012/VZ-5758/2012/310/PSe ze dne 26. 3. 2012 potvrzeny jako správné a zákonné. Vzhledem k výše uvedenému tak není možné přitakat námitce rozkladu o nesprávnosti procesního postupu Úřadu.

119. Z hlediska zákonnosti jsem se zvoleným procesním postupem Úřadu zabýval nad rámec námitkou tvrzené nesprávnosti. Podle § 76 odst. 5 správního řádu nemá odvolání proti usnesení odkladný účinek. Podle § 152 odst. 4 nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání. Rozklad podaný proti usnesení k provedení úkonu tedy neměl odkladný účinek, a Úřad proto neměl žádnou zákonnou překážku dalšího vedení správní řízení včetně vydání napadeného rozhodnutí ve věci. Zvolený postup Úřadu byl v souladu se správním řádem i zákonem.

Shrnutí

120. Vzhledem k výše uvedenému vypořádání navrhovatelových námitek nemohu postup Úřadu považovat ani za postup v rozporu se zákonem ani za postup v rozporu s účelem existence řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, jak namítá navrhovatel. Veřejná zakázka byla na části rozdělena dovoleným způsobem. Navrhovatel nebyl postupem Úřadu krácen na jeho právech podat návrhy na přezkum úkonů zadavatele v jednotlivých částech veřejné zakázky. S podáním návrhů v jednotlivých částech veřejné zakázky však byla spjata povinnost složit kauci ve vztahu ke každé z částí veřejné zakázky, vůči nimž navrhovatelův návrh směřoval. Nabídkové ceny v nabídkách navrhovatele byly dány. Výše kauce tak měla být odvozena v procentuální výši od nabídkových cen navrhovatele. Povinnost prokázat složení kauce však navrhovatel s odkazem na svou argumentaci o účastenství v jiném správním řízení vedeném Úřadem ohledně jiných částí téže veřejné zakázky nesplnil, ačkoli mu k tomu Úřad stanovil dodatečnou lhůtu. Za této procesní situace Úřadu nezbylo, než správní řízení pro nesplnění podmínek vedení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ve smyslu § 117a písm. b) zákona, zastavit.

V. Závěr

121. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval ve věci v souladu se zákonem a správním řádem, když posoudil případ ve všech jeho vzájemných souvislostech a zhodnotil veškeré písemné podklady, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.

122. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

1. SaJ a.s., Novodvorská 1010/14, 142 01 Praha 4
2. Česká pošta, s.p., Politických vězňů 909/4, 225 99 Praha

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy